

Heti biztató üzenetek 3.8. A hit, mely Isten vezetéséhez ragaszkodik

„Mózes erre mondta neki: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!”
(2Mózes 33,15)

Isten nélkül nincs értelme folytatni utunkat. Ahogyan Istennel minden lehetséges a Benne hívőknek, Isten nélkül semmi sem lehetséges az övéinek. Akkor sem, ha kirendeli a már megígért javakat. Isten ugyanis ígéletét megtartja. Ábrahám, Izsák és Jákob hite Isten áldásával nagy néppé tette ezt a családot és az ígélet földje felé tartottak utódaik.

A föld felé, amelyet Isten nekik megígért. Be is mennek oda. Angyalát ígéri az Úr, aki kiúzi népe ellenségét, Kánaán népeitől megtisztítja a vidéket. Isten azonban távol marad. Ez a nép ugyanis nem kér a láthatatlan Istenből.

Ennek a népnek látható Isten, kézzelfogható erő kell. Egy bika. Nincs ebben semmi meglepő, szokatlan vagy nevetséges. Minden nép megpróbálja megragadni a megragadhatatlant. Voltaképpen mi sem vagyunk ezzel másképp.

Ami fontos, azt sokszor tárgyiasítani szeretnénk. Emlékművekbe vessük a történelem nagy pillanatait, hogy a múltó emberi lét hősiességét kőbe vésve őrizzük. Őrizgetjük a kincseket, melyeket szüleinktől kaptunk vagy éppen gyermekeinktől, társunktól, melyek a felénk áradó szeretetet őrzik. Tárgyakban próbáljuk megragadni a megragadhatatlant.

A hitben sincs ez másképp. Különös szeretettel tekintek a birtokomban levő Bibliákra. Az első Bibliám, melyből megismertem Isten szavát: ezt a példányt szüleim a házasságkötésükkor kapták. Az a képes Újszövetség, amelyet konfirmációm alkalmára kaptam: mai napig szívet melengető belelapozni, mert több, mint emlék. Az első Bibliám, amelyből ígét hirdettem: fontos számomra. A Biblia, melyet professzoraim aláírtak, s kibocsátottak vele a szolgálatra. A Biblia, amelyet hatodév végén kaptam mentor lelkészemtől, mintegy a lelkésszé válás előszobájába lépve „stafirungként”. Kötődöm ezekhez a könyvekhez, mert többek könyveknél. Megannyi emlék és istenélmény kapcsolódik hozzájuk. Ahogyan egy-egy családi Bibliához is, amelyekbe beleírták a család nagy

pillanatait, mérföldköveit. Ezzel tették Isten elé a fájdalmat és hálálták meg a gyarapodást? Vagy egyszerűen csak emlékeztek? Valahol a családi Biblia a család megtestesítője is volna?

Akárhogy is, nehéz nem tapogatózva keresni a fogódzkodókat az ismeretlenben. Márpedig, aki Istennel jár, sokszor az ismeretlenbe lép. Isten nagyon sok mindent másképp ad elénk, mint ahogyan az belénk volna idegződve ösztöneink mélységes szövédéjébe csomózva. Ez pedig egyszerre inspiráló és rémisztő. Inspiráló, mert tanulni, fejlődni, nyitni, rugalmasabbá válni nagyon izgalmas! Rémisztő, mert szokatlan, mert *járatlan út*, mert más, mert nincs rá rutinunk. Nehéz átadni a vezetést, az irányítást. Rengeteg türelmet, bizalmat és állhatatosságot kíván ez.

Türellem, bizalom és állhatatosság nélkül nem tudjuk tisztán magunkat Istennek odaszentelni és utunkat az Ő vezetésére bízni. Amikor a türellem megsérül, megjelenik az indulat, az elkeseredettség, a reményvesztés, a kiábrándultság, a pánik, amelyek a kísértések felé, a távolodás felé sodornak bennünket. Ha a bizalom megsérül, könnyen a paradicsomi dilemmába hullunk, s a magunk kezébe akarjuk venni sorsunk alakítását. Ha az állhatatosság sérül, akkor pedig a hűségünk sérül, a ragaszkodásunk sérül, az elkötelezettségünk sérül, az odaszánásunk sérül.

Van értelme ezek nélkül Isten vezetését kérni? Mert Isten vezetése több az ígéretek beteljesedésénél, a célok elérésénél. A célok elérése csak egy kis rész ebben a kapcsolatban. A vezetés lényege nem ez. A vezetés lényege az életközösség. Hogy Isten köztünk van. Ez pedig csakis egy Istennek szentelt közösségben lehetséges. Hit által.

Mózes érti a lényegét. Tudja, hogy nem csupán a földről van szó. A lényeg abban áll, hogy mi itt a pusztában Isten népévé válhatunk. Aki mellesleg földet kap és győzelmeket arat ellenségei felett. De ennek akkor és csak akkor van értelme, ha Istennel járunk. Meg kell tanulnunk az Ő szentségét kezelni.

Először legyen a sátor a táboron kívül! De legyen a közelünkben! Legyen elérhető, megközelíthető! És legyen ünnep: ünnep, hogy oda mehetek és vele lehetek, azaz tanuljunk meg a mindennapok teréből és idejéből kilépve belépni a megszentelt tér és idő metszetébe az Istennel való találkozásban! Aztán egyszer majd lesz temploma: a fővárosban, a palota mellett.

És aztán egyszer majd köztünk jár. Egy názáreti ácsmester fiaként fogják emlegetni, de az Atya küldöttként el fogja hozni közénk a mennyországot. Arra fog hívni, hogy e világban járva, mégis abból kiszakadva legyünk Vele.

S aztán majd bennünk lesz: templommá szenteli testünket, betölti életünket. Asztalhoz ül velünk, velünk vacsorázik, s belép lelkünk legbelső szobáiba is. Beragyogja életünket, s ez a ragyogás másra is fényt hoz. Így leszünk mi egy ragyogó közösségé, hegyen épült várossá, egyházzá. Istent hirdető szent néppé, királyi papsággá leszünk. Már nem is a pusztában formálja az övét, de valóságosan és igazán hív bennünket.

Ez kezdődött el a pusztában, mikor az Úr meghallgatta Mózes imádságát, s nem hagyta el Izrael fiait, hanem vállalta, hogy szent népévé formálja őket. S aztán adott nekik földet, s győzelmeket.